

Arrest

nr. 69 004 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Vrellë (gemeente Istog; Kosovo) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Twintig jaar geleden sloeg uw vader een lid van de familie Ma. (...) neer. Volgens uw vader was deze persoon amper gewond. Niettemin vermoordde R. Ma. (...) daarop uw grootvader. Sindsdien leven uw familie en de familie Ma. (...) in bloedwraak. U woonde afwisselend in Albanië en Kosovo, telkens voor 4 à 5 maanden. Nadat u uw partner, A. M. (...), leerde kennen, verbleef u tevens bij uw schoonfamilie in Hadë (gemeente Obiliq, Kosovo). U werd 2 à 3 jaar geleden door I. Ma. (...), een politieagent in Istog, op staat tegengehouden. Hij bedreigde u met de dood indien hij u nog eens in Vrellë of in de stad Istog zou tegenkomen. Diezelfde I. (...) hield u 4 maanden voor uw vertrek naar België in Istog aan en hield u gedurende 72 uur vast in het

politiekantoor. U werd er 2 à 3 keren geslagen door I. (...), waarna hij u liet gaan. U kreeg opnieuw te horen dat u vermoord zou worden indien u zich nog in Vrellë of Istog zou vertonen. U ging voor deze incidenten nergens klacht indienen en vertrok terug naar Albanië. U keerde voor 2 à 3 dagen terug naar Hadë om vervolgens op 21 januari 2011 Kosovo te verlaten. U besloot uit Kosovo te vertrekken omdat u schrik had vermoord te worden door een lid van de familie Ma. (...). Uw partner en 2 kinderen bleven in Hadë wonen aangezien u de financiële middelen niet had om hen mee te nemen. U arriveerde in België op 24 januari 2011 en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart, afgeleverd op 13 februari 2009 en uw Kosovaars rijbewijs, afgeleverd op 31 maart 2009.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Kosovo verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw broer, M. M. (...), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“Er dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Kosovo verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel (begin van) bewijs neerlegde van uw beweerde problemen met de familie Ma. (...) en de vele klachten die u tegen deze familie bij de politie zou neergelegd hebben. Aangezien u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u over meerdere documenten betreffende de moord op uw grootvader, de problemen die u had met de familie Ma. (...), de aangiftes die u deed bij de politie en omtrent de onrechtmatige boetes die u ontving beschikt (CGVS, p. 17 en 19) en omdat u tevens verklaarde nog contact te hebben met uw moeder in Kosovo (CGVS, p. 3-4), werd u tijdens het gehoor gevraagd al deze bewijsstukken alsnog neer te leggen. U kreeg hiervoor tien werkdagen de tijd (CGVS, p. 17, 19 en 23). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u deze stukken vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is – niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven.

Verder dient opgemerkt te worden dat er betreffende de door u beweerde problemen ten gevolge van de bloedwraak tussen uw familie en de familie Ma. (...) (CGVS, p. 8 e.v.) heel wat tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en de verklaringen van uw broers Bi. M. (...) en S. M. (...) tijdens jullie gehoor op het Commissariaat-generaal vastgesteld kunnen worden. Zo is het hoogst merkwaardig dat uw broer S. (...) tijdens zijn uitgebreide gehoor op het Commissariaat-generaal met geen woord rept over deze beweerde bloedwraak en de problemen omwille hiervan met de familie Ma. (...) (gehoorverslag CGVS S. (...)), terwijl zowel u als uw broer Bi. (...) verklaarden dat S. (...) tevens omwille van deze problemen Kosovo verlaten heeft (CGVS, p. 10-11 en 20 en CGVS B. (...), p. 5 en 14). U stelde dat de problemen met de familie Ma. (...) begonnen zijn nadat uw grootvader iemand van de Ma.'s (...) geslagen zou hebben waardoor die later in het ziekenhuis overleed. Kort daarop werd uw grootvader vermoord. (CGVS, p.8). Uw broer Bi. (...) stelt echter dat de problemen begonnen zijn nadat uw vader een lid van de familie Ma. (...) zou geslagen hebben. De betrokken Ma. (...) zou hierbij niet gewond geraakt zijn. Bi. (...) werd persoonlijk door jullie vader van deze gebeurtenissen op de hoogte gebracht (CGVS B. (...), p. 10). U beweerde daarnaast dat Bi. (...) ruzie zocht met Be. Ma. (...) (CGVS, p. 20), hij gaf echter tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal te kennen nog nooit van Be. Ma. (...) gehoord te hebben, hij stelde enkel dat hijzelf Be. (...) genoemd werd (CGVS Bi. (...), p. 18). Merkwaardig is bovendien dat Bi. (...) niet op de hoogte is van uw persoonlijke problemen met de familie Ma. (...). Hij kan niet zeggen of jullie gelijkaardige problemen hebben gekend (CGVS Bi. (...), p. 14).

Voorts is het opmerkelijk dat hoewel u beweerde dat de familie Ma. (...) verschillende verzoeningspogingen ondernam welke door uw familie steeds geweigerd werden (CGVS, p. 8 en 12-13), uw broer Bi. (...) dan weer opmerkte dat jullie probeerden niet in discussie te treden met de familie Ma. (...) en dat hij niet weet of de familie Ma. (...) tot verzoening wil komen (CGVS Bi. (...), p. 15). Betreffende uw verklaring dat zowel u als uw broer Bi. (...) onrechtmatig 72 uur door de Kosovaarse politie werden vastgehouden en geslagen (CGVS p. 9-10 en CGVS Bi. (...), p. 12-13), dient opgemerkt te worden dat Bi. (...) deze feiten tijdens zijn gehoor, na herhaaldelijk negatief geantwoord te hebben op de vraag of hij naast de door hem aangehaalde problemen, nog problemen kende, niet

aanhaalde. Pas na confrontatie stelde hij dat deze feiten inderdaad gebeurden. Zijn verklaring dat hij dat even uit het oog was verloren (CGVS Bi. (...), p. 12) is geenszins afdoende.

Bovendien strookt dit gedrag van de Kosovaarse politie (KP) en het feit dat de agenten niets ondernamen en niet echt probeerde u te helpen (CGVS, p. 14-16) niet met de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie waaruit blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Uit de bovengenoemde informatie blijkt tevens dat politie en justitie wel degelijk op grond van hun wettelijke opdracht en ook op grond van de wetbepalingen optreden tegen praktijken van het recht in eigen handen nemen. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Uw geloofwaardigheid komt verder op de helling te staan door de vaststelling dat uw levenswijze niet strookt met iemand die vreest gedood te worden omdat zijn familie in een bloedwraak zou zijn verwickeld. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat, wanneer er een moord gebeurt, de mannelijke leden van de moordenaar zich onmiddellijk thuis gaan afzonderen en dat ze het huis niet verlaten. Alle taken worden dan door de vrouwelijke familieleden overgenomen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u sinds 2005 tot een maand voor uw vertrek naar België dagelijks in Vrellë ging werken. U ging tevens, wanneer u vrije tijd had, op familiebezoek of op stap met vrienden (CGVS, p. 6) en een maand voor uw vertrek naar België bracht u uw echtgenote en kinderen naar haar familie zo'n 14 km van uw dorp verwijderd (CGVS, p. 8). De dag van uw vertrek nam u aan het busstation van Istog een bus richting Pejë, waar u overstapte op een andere bus richting Servië (CGVS, p. 7). Uit de verklaringen van uw broer Bi. (...) blijkt dat ook hij zich constant buitenshuis begaf. Zo verklaarde hij dat hij 1 à 2 keer per jaar overdag over en weer reisde tussen Albanië en Hadë (de woonplaats van zijn schoonouders) (gehoorverslag CGVS broer Bi. (...), p. 2-3), dat hij tot zijn 15e school liep in Istog en daarna op de velden in Vrellë werkte (CGVS broer Bi. (...), p. 6-7). Daarnaast ging hij vaak een vriend in Prishtinë bezoeken (CGVS Bi. (...), p. 8) en zowel u als uw broer Bi. (...) gingen zonder enig probleem in 2009 jullie Kosovaarse identiteitskaarten afhalen (CGVS, p. 7 en CGVS Bi. (...), p. 9).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen ten gevolge van een bloedwraak die geleid zouden hebben tot uw vertrek uit Kosovo. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en afkomst uit Kosovo worden door mij niet betwist. Ook inzake de asielaanvraag van uw broers, S. M. (...) en Bi. M. (...), heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en afkomst uit Kosovo worden door mij niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een enig middel beschouwd kan worden, beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voorts roept zij de schending in van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekende partij meent dat door verwerende partij een beoordelingsfout werd begaan.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij als gespecialiseerde asielinstantie haar beslissing op een correcte en adequate manier hoort te motiveren en zich dus niet tot een stijfiguur of een vage en stereotype formule mag beperken. Voorts citeert zij deels artikel 1 van voormeld Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, biedt zij een theoretisch overzicht van daders en redenen van vervolging en omschrijft zij onder verwijzing naar het UNHCR het begrip sociale groep. Verwerende partij is goed op de hoogte van de situatie in Kosovo en weet derhalve dat bloedwraak er nog steeds bestaat.

Daarnaast benadrukt verzoekende partij dat de afwezigheid van bewijs niet automatisch het weigeren van de status van vluchteling impliceert. Haar relaas is immers coherent en vertoont geen grote inconsistenties. Onder verwijzing naar een arrest van de Raad van State, waarin dieper wordt ingegaan op de gevolgen van tegenstrijdigheden in opeenvolgende verhalen van een asielzoeker, betoogt verzoekende partij dat er aldus geloofwaardigheid dient te worden gehecht aan haar relaas.

2.2.3.2. De Raad wijst er echter op dat het weergeven van enkele theoretische aspecten en het louter benadrukken van het bestaan van een “*systeem van de vendetta*” niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt integendeel aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Waar verwerende partij wordt verweten zich te beperken tot een stijffiguur of een vage en stereotype formule, dient te worden vastgesteld dat dit argument elke feitelijke grondslag. Immers, verzoekende partij bleek zich voor haar asielaanvraag volledig te steunen op dezelfde asielmotieven als deze opgeworpen door haar broer, M.M., en verklaarde uitdrukkelijk: "*heel de familie heeft hetzelfde probleem*" (administratief dossier, stuk 5, CGVS verhoor 01/07/2011, p. 5), zodat terecht werd verwezen naar de beslissing genomen ten aanzien van haar broer, waarin zeer uitgebreid werd toegelicht waarom hem noch de status van vluchteling noch de status van subsidiaire bescherming kon worden verleend.

Verwerende partij besprak onder meer de flagrante tegenstrijdigheden in de verklaringen tussen verzoekende partij, haar broer M. en haar broer S. met betrekking tot uiterst wezenlijke elementen uit hun relaas, zoals het al dan niet bestaan van de bloedwraak. De Raad wijst erop dat van personen – *in casu* verzoekende partij en haar broers – die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben ondergaan, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan. In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij pretendeert, kan haar relaas in vergelijking met dat van haar broers aldus bezwaarlijk als coherent worden beschouwd. Waar zij protesteert tegen het feit dat haar asielaanvraag zou zijn geweigerd bij gebrek aan enig bewijs, wijst de Raad er dan ook op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is het geheel van voormelde markante inconsistenties betreffende essentiële aspecten van de geschetste problemen, gecombineerd met het ontbreken van enig begin van bewijs – en dit ondanks het feit dat de broer van verzoekende partij voorhiel over verschillende documenten te beschikken, onder meer over de moord op zijn grootvader en de problemen met de familie Ma. – dat verwerende partij ertoe noopt te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het opgediste relaas.

Vermits verzoekende partij zich simpelweg beperkt tot het weergeven van theoretische standpunten, het in de verf zetten van het fenomeen bloedwraak en het uiten van haar ongenoegen over het verwijt geen bewijzen te hebben aangereikt, doch zich geen enkele moeite getroost om de punten van de motivering die leiden tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas inhoudelijk te ontkrachten, blijft desbetreffende motivering onverminderd overeind.

2.2.4.1. Vervolgens betoogt verzoekende partij dat de Kosovaarse autoriteiten machteloos zijn indien er sprake is van bloedwraak. Verzoekende partij en haar familie deden meermaals een beroep op de lokale autoriteiten, maar deze konden niets doen om de situatie te veranderen daar een ereschuld deel uitmaakt van de gewoontes en niet van het gerechtelijke systeem. Het betreft hier dan ook geen louter "*inter-personeel probleem*" zoals verwerende partij in het kader van de bestreden beslissing meent te veronderstellen.

2.2.4.2. Vooreerst merkt de Raad op dat het protest tegen de kwalificatie van een "*inter-personeel probleem*" niet nuttig is, nu er in de bestreden beslissing nergens gewag werd gemaakt van een dergelijke beschrijving.

Verder wijst de Raad erop dat het voorgehouden probleem van de bloedwraak volstrekt ongeloofwaardig is bevonden en verzoekende partij zoals hoger gesteld desbetreffende motieven ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. Daargelaten de vaststelling dat het argument dat verzoekende partij niet kan rekenen op de bescherming van de lokale autoriteiten totaal irrelevant is daar het probleem van de bloedwraak als volstrekt ongeloofwaardig wordt beschouwd, wijst de Raad erop dat verzoekende partij geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit zou blijken dat de informatie (administratief dossier, stuk 17, uitgebreide landeninformatie) waarop verwerende partij zich steunt betreffende de motivering dat er in Kosovo op afdoende wijze een beroep kan worden gedaan op de bescherming van de aldaar aanwezige talrijke nationale en internationale autoriteiten niet correct zou zijn.

2.2.5. Waar verzoekende partij nog aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven

geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT